



Arrest

**nr. 53 237 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en in het bijzonder van de bevelscomponent van de voormelde beslissing.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 30 november 2007 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstantie.

Op 14 februari 2008 wordt het dossier van verzoeker overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 24 juni 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 juli 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde beslissing.

Op 10 februari 2009 bevestigt de Raad de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2008 bij arrest nr. 22 881.

Op 19 februari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 5 maart 2009 dient verzoeker voor de tweede maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 7 mei 2009 wordt het dossier van verzoeker overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen .

Op 2 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet).

Op 28 juli 2009 dient verzoeker een beroep in bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2009.

Op 2 oktober 2009 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij arrest nr. 32 424. Tegen dit arrest dient verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State dat niet-toelaatbaar wordt verklaard bij beschikking nr. 5146 van 18 december 2009.

Op 26 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Hiertegen dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 39 220 van 24 februari 2010. Verzoeker dient een administratief cassatieberoep in tegen voormeld arrest bij de Raad van State. Het cassatieberoep wordt toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 5579 van 30 april 2010.

Op 27 mei 2010 ontvangt de Belgische overheid een verzoek tot overname van verzoeker van de Deense overheden daar verzoeker aldaar opnieuw een asielaanvraag heeft ingediend.

De overname wordt aanvaard door de Belgische overheid en verzoeker wordt overgedragen aan België op 19 augustus 2010.

Op 24 augustus 2010 dient verzoeker voor de derde maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 6 september 2010 wordt verzoeker gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Huidig beroep is gericht tegen de bevelscomponent van de voormelde beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt dat hij zich het recht voorbehoudt om nog aanvullende stukken neer te leggen, wijst de Raad er op dat hij geen feitenrechter is, doch dat de Raad slechts beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid teneinde de wettigheid van de bestreden beslissing na te gaan, zodat geen rekening kan worden gehouden met stukken die niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld en welke niet betrokken werden bij de oordeelsvorming.

2.2. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoeker wordt om die reden verworpen.

Waar verzoeker vraagt om de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij, wijst de Raad er op dat de procedures voor de Raad vooralsnog kosteloos zijn, zodat geen gevolg kan worden verleend aan de vraag van verzoeker.

2.3. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van verzoeker dat onderhavig beroep enkel gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Hij verwijst tevens naar het beroep dat door hem werd ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing en waarbij hij enkel de beslissing tot weigering tot in overwegingname aanvecht.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang om reden dat er *in casu* sprake is van een herhaald bevel.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 19 februari 2009. Dit bevel werd niet aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door verzoeker. De eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van op 19 februari 2009 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (*RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319*). Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoeker dat er een materiële vergissing moet zijn waar de verwerende partij melding maakt dat verzoeker door Denemarken aan België werd overgedragen en zo dit toch het geval zou zijn, is de advocaat van verzoeker van mening dat het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer is verdwenen en dat verzoeker aldus toch nog een belang heeft in huidig beroep.

Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er geen sprake is van een materiële vergissing. Uit de stukken van het administratief dossier met o.a. stukken van de Deense autoriteiten, blijkt dat verzoeker wel degelijk in Denemarken werd aangetroffen en dat hij vervolgens terug werd overgedragen aan de Belgische autoriteiten. Waar verzoeker van oordeel is dat hij wel nog een belang behoudt daar het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2009 uit het rechtsverkeer is verdwenen, kan hij niet worden gevolgd. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2009 vermeldt uitdrukkelijk dat verzoeker naast het Belgisch grondgebied, ook het Schengengrondgebied waaronder Denemarken dient te verlaten. Verzoeker heeft echter nooit het Schengengrondgebied verlaten en aldus ook geen gevolg gegeven aan het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten,

zodat hij niet dienstig kan voorhouden dat het uit het rechtsverkeer is verdwenen omdat het ten uitvoer is gelegd.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij wel een belang heeft omdat het bestreden bevel hem de mogelijkheid ontnemt om zijn asielaanvraag behandeld te zien worden, om te verblijven op het grondgebied en om er te werken. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn belang enkel koppelt aan het nadeel dat hij meent te ondervinden uit de bestreden beslissing, doch geenszins ingaat op het mogelijk voordeel dat een eventuele vernietiging hem zou kunnen verschaffen. Hoe dan ook doen verzoekers argumenten geen afbreuk aan de vaststelling dat het bevel van 19 februari 2009 nog steeds kan worden uitgevoerd en dat hij aldus niet aannemelijk maakt dat de vernietiging van het bestreden bevel hem tot voordeel kan strekken. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij het beroep.

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel.

Het beroep van verzoeker is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU